

Небажаний шлюб. Імперія Віндзорів. Книга 3

КУПИТИ

Про книгу

Діон Віндзор зробив усе, щоб триматися якомога далі від Фей — дівчини, з якою його заручили ще в дитинстві. Вона — піаністка. Він — мільярдер. І між ними завжди стояла прірва. Та за кілька місяців до весілля все змінюється. Він помічає її поруч з іншим, і нарешті, усвідомлює, що небайдужий. Подобається їй це чи ні, Фей має стати його дружиною. Питання лише в тому, чи переживе їхній шлюб правду, яку він так довго приховував.

Розділ перший

Діон

Коли бабуся попросила мене та моїх рідних зібратися у вітальні, я все зрозумів. Не хотів зізнаватися собі в цьому, але усвідомлював, що мій час сплив.

Очі бабусі ковзають по кімнаті, і поки вона вивчає моїх чотирьох братів і молодшу сестру, я вивчаю її. Помічаю її ідеально укладене волосся до плечей, синій костюм — і цілковиту безкомпромісну жорстокість у її поведінці.

Сьогодні в її погляді немає доброти. Напружуюся, коли вона прочищає горло, усе всередині стискається, коли ті холодні зелені очі зупиняються на мені. Я знав, що вона скаже, ще до того як розкриє губи, але це не зменшує ваги її слів.

— Діоне, дата твого весілля призначена, — її тон несе безкомпромісну визначеність, з якою мені важко змиритися. — Весілля відбудеться через шість місяців.

Напруга в кімнаті відчутна, повітря просякнуте поразкою.

— Зрозуміло, — бурмочу, неспроможний втримати рівний тон. Моя звична маска байдужості підводить мене сьогодні ввечері, і я опускаю погляд, не бажаючи марно турбувати рідних.

Домовлені шлюби — традиція Віндзорів, і я давно знав, що цей день настане. З усіх моїх рідних я єдиний, хто був заручений ще з дитинства, єдиний, хто знав, на кому одружуватимусь, уже понад десятиліття. Це ніколи не полегшувало справу. Навпаки відчувалося як повільна хода до шибениці, поки, нарешті, моя доля не буде запечатана.

Бабуся починає обговорювати весільні плани, деталі та терміни, але мені важко зосередитися на її словах. Усе, про що я можу думати, це Фей, моя наречена.

Думки про неї завжди супроводжуються жалем, і сьогодні не виняток — жаль за все, що я в неї відібрав, і все, що мені ще належить знищити. Вона повинна була мати все життя попереду, але замість цього я зруйную те, що в неї залишилося.

— Діоне? — каже бабуся, пробиваючись крізь туман. Мої очі різко здіймаються вгору, і я розумію, що кімната застигла в мовчанні. — Чи потрібно нагадувати тобі про нашу угоду? Час перестати уникати Фей.

Стискаю щелепи і різко киваю. Ми з Фей заручені з дитинства, але мене про це проінформували, лише коли мені виповнилося шістнадцять. За першої нагоди, я втік до школи-інтернату, потім до коледжу за кордон. Ідея одружитися з кимось на десять років молодшим жахала мене, але навіть тоді було щось більше. Справа саме в ній. Я продовжував тікати, вирішивши зосередитися на глобальному розширенні нашого конгломерату після коледжу, просто щоб не стикатися з нею частіше, ніж кілька разів на рік. Робота за кордоном виборола мені трохи більше часу, але цього було недостатньо.

Цього ніколи не буде достатньо.

Бабуся продовжує говорити, але я не можу витримати більше ні хвилини. Перш ніж усвідомлюю, що роблю, я вже за дверима і впевнено крокую нашими маєтками, думки рояться. Йду далі, потребуючи свіжого повітря, прохолоди вітру — чого завгодно, аби відволіктися від Фей.

Я настільки заглибився в думки, що не повністю усвідомлював, куди мене ведуть ноги. Серце болісно скручується, коли зупиняюся перед знайомою будівлею, гострий біль вириває мене із заціпеніння, що охопило мене, коли я покидав вітальню. Не мав наміру йти сюди, але очевидно, що від своєї провини мені сьогодні не втекти.

Пальці ніжно торкаються прихованого відділення в стіні, і я тисну на одну з цеглин, дістаючи запасний ключ. Наш дім дитинства — єдина будівля на території, яку ми так і не модернізували новими технологіями. Хоча ми ніколи цього не обговорювали, якимось мовчки домовилися залишити його недоторканим. Можливо, просто хотіли зберегти те, що залишилося від наших батьків, а може, жоден з нас не був готовий відпустити. Та і навряд колись будемо.

У домі тиша, коли я заходжу, і хоча він виглядає так само, як у моїх спогадах, відчувається по-іншому. Цей будинок, що колись був сповнений тепла, здається порожнім, і це вражає мене так само сильно, як і двадцять років тому.

Якимось чином маленька частина мене сподівалася, що мама зійде сходами, солодка усмішка буде на її обличчі, коли вона привітає мене вдома. Усвідомлення того, що я ніколи більше її не побачу, все ще болить так само. Сьогодні більше, ніж зазвичай.

Роблю тремтливий вдих, і мої легені стискаються, коли намагаюся дихати крізь тупий біль у грудях. Я б віддав цілий світ, щоб мої батьки були сьогодні поруч, і усвідомлення того, що я нічого не можу вдіяти, розриває мою і так пошматовану душу.

Зупиняюся перед батьковою шафою з алкоголем і розмірковую, як би воно було — розділити з ним чарку-дві. Яку пораду він дав би мені сьогодні ввечері? Він обожнював Фей у дитинстві, і сумніваюся, що це б змінилося.

Моя рука тремтить, коли я хапаю пляшку його найкращого віскі і підношу до губ. Алкоголь зігріває горло, і я вітаю це відчуття, далі блукаючи по дому, поки мої ноги не зупиняються перед маминим улюбленим інструментом. Стою застиглий на місці, серце порожнє. Концертне піаніно було створене спеціально для неї, до найменших деталей з гербом Віндзорів зі справжнього золота на верхній дошці та оздобленням з червоного дерева, яке вона дозволила мені вибрати. Цей інструмент гідний королеви, якою вона й була, і я б усе віддав, щоби почути, як мама грає для мене востаннє. Поклав би своє життя, щоб побачити ще одну її усмішку.

Роблю ще кілька глибоких ковтків батькового віскі, і на мить замислююся, що б подумала мама, якби побачила мене зараз. Чи була б вона розчарована тим, що я перестав грати? Знову мої думки звертаються до Фей, і я роблю ще один крок уперед.

Моя мама полюбила б жінку, якою стала Фей, хоча б тому, що вона концертна піаністка, як і обидві наші матері. Мама попросила б зіграти в дуеті з нею в цій кімнаті, і в них ніколи не закінчилися б теми для розмов. Вона розповіла б Фей усе про те, як колись навчала мене грати і як хотіла, щоб я наслідував її. Якби вона була жива, то чи так би воно вийшло?

Сідаю на мамину лаву перед інструментом, ноти недоторкані. «La Campanella». Її улюблена. Їй навіть не потрібно було читати ноти, щоб грати — вони стояли тут для мене. Це останній твір, якого вона намагалася мене

навчити, і один з небагатьох, які мені так і не поталанило опанувати. Не посправжньому.

Легко торкаюся клавіш пальцями, на серці важко.

— Я сумую за тобою, — шепочу, відчайдушно чекаючи відповіді. Коли лунає тільки тиша, знов підношу батькову пляшку до губ і роблю великий ковток. Відчай диктує мої рухи, коли я ставлю пляшку біля ніг і починаю грати, мелодія розливається повільно. Мої очі ковзають нотами, і на мить я згадую, чому так любив грати, коли звук клавіш не розривав моє серце на шматки, коли це була наша традиція — мамина і моя.

Пісня спотворена, зіпсована розстроєним роялем, але якимось чином вона пасує до мого настрою набагато краще, ніж зазвичай світла й піднесена мелодія знаменитого Ліста. Вона звучить такою ж зламаною, як і я, і ноти, які пропускаю, змусили б мою маму здригнутися. Вона б скривилася від того, як я псую її улюблений твір, від того, як звучить її інструмент через мою недбалість, а потім вона б наліпила яскраву, заспокійливу усмішку, тому що такою вона була. Мама була теплом, любов'ю і світлом у моєму житті. Мій світ оповитий тінями з того дня, коли я втратив батьків, і не думаю, що коли-небудь зможу їх розв'язати.

Мелодія стає темнішою, грубшою, акустика цієї кімнати досі така ж досконала, якою завжди була, але це не заспокоює моє розкроєне серце. Остання нота відлунює, і я тремтливо видихаю, спираючись чолом на попітр.

— Ніколи не думала, що знову почую, як ти граєш.

Я напружуюсь і повертаю голову, щоб побачити сестру, яка стоїть у дверях, її вираз такий же неспокійний, як, імовірно, і мій. Звідки вона знала, де мене шукати?

Відкидаю цю думку й криво посміхаюся. Ну, звичайно, вона знала. Ми зі Сьєррою з одного тіста. Вона сяє яскраво, як завжди робила мама, але за її усмішкою ховається глибина, яку більшість не може збагнути. З усіх нас вона найспостережливіша, найтурботливіша. Сприймає все близько до серця: і злети, і падіння — страждає разом з кожним із нас. Сьогоднішній вечір, можливо, важкий для мене, але мій біль крятьме їй душу ще більше,

ніж мені. Знаю, що мав би вдавати заради неї і бути старшим братом, на якого вона заслуговує, але не можу. Не сьогодні.

Сьєрра підходить до мене й опускається на коліна біля лавки, тремтлива усмішка на губах. Розкриваю руки для неї, і вона міцно обіймає мене. Зітхаю, поклавши підборіддя їй на голову, і обіймаю у відповідь.

— Не думаю, що зможу це зробити, — зізнаюся ледь чутним голосом. Вона єдина, хто знає про провину і сором, які я несучу в собі, гріхи, що важким тягарем лягли на мене.

— Це була не твоя провинна, Діоне, — бреше сестра.

— Я не можу так вчинити з нею. Тільки не з нею.

Сьєрра відсувається, щоб подивитися на мене, вираз обережний.

— Але мусиш, і якщо шукаєш прощення, то хіба є ліпший спосіб здобути його, окрім як зробити Фей щасливою? Можливо, таким чином ти й для себе віднайдеши спокій, на який заслуговуєш. Бо ти його справді вартий, Діоне. Ти заслуговуєш на щастя.

Дивлюся в очі сестри, помічаючи її щирість. Як вона може вірити в це з такою відданістю та жагою? Як може сидіти тут, не звинувачуючи мене в усьому, що я відібрав у неї, у нас?

Чи змінилося б її ставлення, якби вона знала про зло, що таїться в мені? Я хвилююся, що моя отрута врешті-решт заразить і Фей. Якщо наблизусь до неї, то лише оскверню й заплямую — і хвороблива, зловісна частина мене прагне цього. Що сказала б Сьєрра, якби я зізнався, що тікав від нареченої не лише через провину?

Рекомендована література

Не та наречена. Імперія
Віндзорів. Книга 1

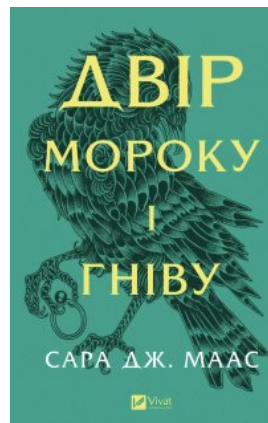
Тимчасова дружина.
Імперія Віндзорів. Книга
2

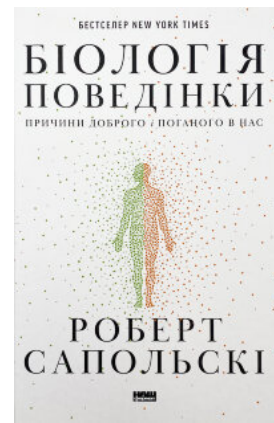
Егоманіяк

Важливо, щоб ваші
батьки прочитали цю
книжку (а ваші діти
радітимуть, якщо і ви
це зробите)

Двір мороку і гніву.
Книга 2

Біологія поведінки.
Причини доброго і
поганого в нас

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ